

Fordítás román nyelvről

ROMÁNIA (România)
A MAROS MEGYEI TÖRVÉNYSZÉK (Tribunalul Mureș)
December 1. sugárút 250-254., Marosvásárhely
(B-dul 1 Decembrie nr. 250-254, Târgu Mureș)
KÖZIGAZGATÁSI ÉS ADÓÜGYI ÜGYOSZTÁLY
(Secția Contencios Administrativ și Fiscal)

Címzett:
LANDMAN GABOR
NAGYVÁRAD, KÁLVIN JÁNOS utca 1. sz.,
2. ajtó, BIHAR megye
(Oradea, str. Jean Calvin, nr. 1, ap. 2,
jud. Bihor)

ÜGYIRATSZÁM: 5606/320/2014

Jog: Közigazgatási és adóügyi
Az ügyirat perbeli állapota: Fellebbezés
Az ügyirat tárgya: a 2013.12.24-i PC/NR/2955. sz.
szabálysértési jegyzőkönyv érvénytelenítése
Ítélotanács: ca 2

A 2020. szeptember 29-i 557/2020. sz
POLGÁRI HATÁROZAT
KÖZLÉSE

Tisztelt hölgyem/Tisztelt uram,

mellékelve küldjük önnek a MAROS MEGYEI TÖRVÉNYSZÉK
KÖZIGAZGATÁSI ÉS ADÓÜGYI ÜGYOSZTÁLYA által 2020. szeptember 29-én
kihirdetett 557/2020. sz. polgári határozat másolatát.

A BÍRÓSÁG ELNÖKÉNEK BÉLYEGZŐJE,
(pecsét)

BÍRÓSÁGI JEGYZŐ,
(s.k. aláírás)

Fordítás román nyelvről

ROMÁNIA (România)
A MAROS MEGYEI TÖRVÉNYSZÉK (Tribunalul Mureș)
KÖZIGAZGATÁSI ÉS ADÓÜGYI ÜGYOSZTÁLY
(Secția Contencios Administrativ și Fiscal)
Ügyszám: 5606/320/2014
Személyesadat kezelői szám: 2991.

VÉGZÉS

A 2020. szeptember 15-i nyilvános tárgyalás

Az ítélőtanács:

Andreea-Carolina Căilean – elnök

Maria Ristache – bíró

Maria Ciobotă – bírósági jegyző

Napirenden a **LANDMAN GABOR** által, választott perbeli székhelye: Menyhart Gabriella Eva ügyvédi irodája, székhelye: Nagyvárad, Kálvin János u. 1. sz., Bihar megye (Oradea, str. Jean Calvin, nr. 1, jud. Bihor), a Marosvásárhelyi Bíróság (Judecătoria Tg. Mureș) 5606/320/2014. sz. ügyiratában 2017.07.10-én kihirdetett 3462. sz. polgári ítélete ellen előterjesztett fellebbezés tárgyalása.

A nyilvános tárgyaláson elhangzó név szerinti szólításnál megállapítják a felek távollétét.

Az eljárás törvényesen teljesítve.

A bírósági jegyző röviden ismertette az ügyet, majd:

A Polgári perrendtartás 131. cikk 1. bekezdése értelmében, a bíróság leellenőrizte általános hatáskörét és területi illetékességét a jelen ügy tárgyalására, megállapítva, hogy a Maros Megyei Törvényszék Közigazgatási és Adóügyi Ügyosztálya minden szempontból illetékes, teljesítve a Polgári perrendtartás 95. cikk 2. bekezdésének feltételeit, együttesen értelmezve a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 34. cikk 2. bekezdésével.

A bíróság megállapítja, hogy 2020.08.07-én a fellebbező fél benyújtotta az ügyirathoz az 50 lejes igazságügyi bélyegilleték kifizetésének bizonylatát.

A bíróság megállapítja, hogy 2020.09.14-én a törvényszék iktatóhivatalában a fellebbező fél részéről az ügyvéd benyújtotta az ügyirathoz a távollétében történő tárgyalásra vonatkozó keresetet.

A Polgári perrendtartás 478. cikk 1. bekezdése alapján, a bíróság hivatalból felhossa a fellebbezési kereset 2. petitumának megengedhetlenségi kifogását, az 5000 lej mértékű nem vagyoni kár megítélésére vonatkozóan.

A bíróság megállapítja, hogy a felek nem kérték új bizonyítékok felvételét a fellebbezési eljárásban.

Nem lévén egyéb előterjesztendő kereset, sem pedig új bizonyítékok, a bíróság megállapítja a bírósági vizsgálat eljárásának befejezését és kihirdetésre fenntartja az ügyet.

A BÍRÓSÁG

Időre lévén szüksége a tanácskozáshoz és lehetőséget óhajtva adni a feleknek az írásos indítványok benyújtására, 2020. szeptember 29-re fogja halasztani a kihirdetést, a megoldást a törvényszék iktatóhivatala fogja a felek rendelkezésére bocsátani, a Polgári perrendtartás 396. cikk 2. bekezdése értelmében.

**MINDEZEN OKOK MIATT
A TÖRVÉNY NEVÉBEN
ELRENDELI**

2020. szeptember 29-re halasztja a kihirdetést.
Kihirdetve a 2020. szeptember 15-i nyilvános tárgyaláson.

**Elnök,
Andreea-Carolina Căilean**

**Bíró,
Maria Ristache**

**Bírósági jegyző,
Maria Ciobotă**

(s.k. aláírás)

Fordítás román nyelvről

Személyesadat kezelői szám: 2991.

ECLI kód ECLI:RO:TBMUS:2020:020.000557

Ügyszám: 5606/320/2014

ROMÁNIA (România)
A MAROS MEGYEI TÖRVÉNYSZÉK (Tribunalul Mureș)
KÖZIGAZGATÁSI ÉS ADÓÜGYI ÜGYOSZTÁLY
(Secția Contencios Administrativ și Fiscal)

AZ 557/2020. SZ. DÖNTÉS
A 2020. szeptember 29-i nyilvános tárgyalás

Az ítélőtanács összetétele:
Andreea-Carolina Căilean – elnök
Maria Ristache – bíró
Maria Ciobotă – bírósági jegyző

Napirenden a **LANDMAN GABOR** által, választott perbeli székhelye: Menyhart Gabriella Eva ügyvédi irodája, székhelye: Nagyvárad, Kálvin János u. 1. sz., Bihar megye (Oradea, str. Jean Calvin, nr. 1, jud. Bihor), a Marosvásárhelyi Bíróság (Judecătoria Tg. Mureș) 5606/320/2014. sz. ügyiratában 2017.07.10-én kihirdetett 3462. sz. polgári ítélete ellen előterjesztett fellebbezés tárgyalása.

A fellebbezés tárgyalása és a fele állításai feljegyzésre kerültek a 2020. szeptember 15-i tárgyalási jegyzőkönyvben, amely a jelen döntés szerves részét képezi és amelyben a kihirdetés el lett halasztva 2020. szeptember 29-re.

A TÖRVÉNYSZÉK

Tanácskozva a jelen fellebbezésről, feljegyzi, hogy:

A Marosvásárhelyi Bíróság (Judecătoria Tg. Mureș) 5606/320/2014. sz. ügyiratában 2017.07.10-én kihirdetett 3462. sz. polgári ítélete elutasította, mint alaptalant, a Landman Gabor felperes panaszát, kontradiktórius eljárásban a Marosvásárhelyi Önkormányzat – Helyi Rendőrség Igazgatósága (Municipiul Târgu Mureș – Direcția Poliție Locală) alperessel szemben, a PC sorozat 2955/24.12.2013. sz. szabálysértési jegyzőkönyv ellen, fenntartotta, mint törvényeseket és megalapozottakat a kifogásolt jegyzőkönyv rendelkezéseit és megállapította, hogy a kifogásolt jegyzőkönyvben kiszabott szabálysértési büntetés végrehajtása elévült.

A támadott ítélet megfontolásainál a bíróság feljegyezte a perbehívási kérelmet, az alperes Marosvásárhelyi Önkormányzat – Helyi Rendőrség Igazgatósága válaszirátát, nem indokolva meg a tanácskozáson szem előtt tartott ténybeli és jogi indokokat.

Ez ellen az ítélet ellen nyújtott be **fellebbezést Landman Gabor felperes**, amelyben kérte a fellebbezés elfogadását és a polgári ítélet teljes mértékű megváltoztatását, abban az értelemben, hogy a bíróság adjon helyt a perbehívási kérelemnek, mint törvényes és megalapozott keresetlevélnek, és következőképpen érvénytelenítse (semmisítse meg) a Marosvásárhelyi Önkormányzat – Helyi Rendőrség Igazgatósága által 2013.12.24-én kiállított PC sorozat 2955. sz. jegyzőkönyvet, ítéljen meg 5000 lej mértékű nem vagyoni kártérítést a polgári pernek az elsőfokú bíróság, éspedig Siko Laszlo bíró által elkövetett huzavonája miatt, túlhaladva a Marosvásárhelyi Bíróság 5606/320/2014. sz. ügyiratában 2017.07.10-én kihirdetett 3462. sz. polgári ítéletének szerkesztési határidejét, ennek

értelmében nyilatkozott zárt tanácsülésen a Marosvásárhelyi Bíróság a 2018.07.13-i 4569. sz. határozatával, perköltségekkel.

A fellebbezés indokolásai kiemelték, hogy az elsőfokú bíróság gyakorlatilag nem indokolta meg a 2017.07.10-i 3462. sz. polgári ítéletet. Felsorolja a felperes és

1./10 oldal

az alperes ténybeli és jogi indokait, majd körülbelül 3 sorban indokol. A felperes által a panaszát alátámasztandó indokokról kijelentette, hogy egyszerű állítások, amelyeket nem támaszt alá egyetlen bizonyító erejű irat sem, noha a fentebbiekből kitűnik, hogy a felperes feladata bizonyítani a jegyzőkönyvben szereplőtől eltérő tényállást.

Ennyi az elsőfokú bíróság indokolása. Előzetesen, az elsőfokú bíróság nem elemezte ki az ügyirathoz benyújtott egyetlen iratot sem, nem elemezte ki a tanú vallomásának tartalmát, nem elemezte ki azt a hangfelvételt sem, amelyet írásos formában nyújtott be az ügyirathoz.

A felperes által kapott polgári ítélet példányában a „kielemezve az ügy iratait és jogcselekményeit, a bíróság a következőket jegyzi fel:” után hiányzik az elsőfokú bíróság indokolása teljes mértékben, azt kérve, hogy a fellebbviteli bíróság elemezze ki a tárgyalásnak alávetett ügyirat és helyzet összes vonatkozását, amelyeket az elsőfokú bíróság elé tárt, a dossziéhoz benyújtott iratokat: a tanú vallomását, a teremben lejátszott hangfelvételt, tulajdonítson ezek részére a ténybeli és jogi realitásnak megfelelőbizonyító erőt, majd adjon helyt a fellebbezésnek és a polgári ítéletet egészében változtassa meg, abban az értelemben, hogy adjon helyt a perbehívási kérelemnek és érvénytelenítse (semmisítse meg) a szabálysértési jegyzőkönyvet.

Ismerteti az elsőfokú bíróságon általa előterjesztett védekezést, amelyet az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe és hivatkozik a helyi közigazgatási törvénykönyvről szóló 2001. évi 215. sz. törvény 19. cikkének előírásaira, amelyeket az alperes nem tartott tiszteletben, mivel:

Amikor a marosvásárhelyi helyi rendőrséghez magyar nyelven fordult, tehát a városban legnagyobb kisebbség nyelvén, nem biztosították számára ezt a szolgáltatást. A helyi rendőrséghez hiteles magyar-holland fordítóként fordult. A hollandiai helyi rádióállomás riportot akart készíteni a Rendőrségen történt bizonyos esetről.

Kihangsúlyozza, hogy európai polgárként joga van hivatkozni, abban az esetben, ha ugyanolyan tény szerinti körülmények között volt, mint egy magyar nemzetiségű román állampolgár, hogy alkalmazva legyenek a magyar anyanyelvű kisebbséget megillető törvényi rendelkezések, vagy a jelen ügyben ugyanúgy, amint a Bickel és Franz C-274/1996. sz. ügyben a Luxemburg-i Európai Bíróság szentesíti az európai polgárok azon jogát, hogy egy olyan nyelvet használjanak egy bizonyos régióban, ahol az a nyelv hivatalosan használatos. Ő próbálkozott az összes nemzetközileg használatos nyelven, a magyar, angol, francia mellett, de nem kapott választ ezen nyelvek egyikén sem, azt közölték vele, hogy Romániában a román nyelv az egyetlen hivatalos nyelv. Ennek bizonyítására a Balogh Peter tanú vallomása szolgál, aki kijelentette, hogy a felperes és a rendőrök közötti beszélgetések érthetetlenek voltak, úgyszintén Ian Willem Oomen nyilatkozata is, aki elmondta, hogy a felperes és a rendőrök között nem valósult meg érthető párbeszéd.

Rámutat arra is, hogy nem hatolt be joggal az épületbe, tulajdonképpen nem is lehet „erőszakkal behatolni”, amint az alperes állítja, az ügyeletes tiszt szobájába, mivel ez a szoba nyilvánosan hozzáférhető, csak egy sorompó létezik, amit az ügyirathoz benyújtott fényképek bizonyítanak. A felperes bement és igényelt egy magyarul tudó személyt, ám megbilincseltek, az őt kísérő személy pedig mp3-as hangfelvételt is készített, amelynek szövege teljes mértékben románra lett fordítva és benyújtva az ügyirathoz. Nem utasította el az igazoltatását, hanem nem értett románul, nem fedi a valóságot Ian Willem Oomen azon

nyilatkozata, hogy ő románul szolt volna a rendőrökhöz, mivel a felperes nem ismeri a román nyelvet, ám több nemzetközi nyelven: angolul, franciául, németül is kérte, hogy biztosítsanak számára egy olyan személyt, aki tud magyarul, ám ezt folyamatosan és határozottan megtagadták tőle, a rendőrök pedig azt kérdezték tőle, amikor megbilincseltek őt, hogy forradalmat akar?

2./10 oldal

*(pecsét lenyomata, s.k. aláírás)
„Az eredetivel megegyező hiteles másolat”*

Egyáltalán nem igaz az állítás, hogy agresszívan viselkedett volna, az alperes nem bizonyította ezt, Jan Willem-Oomen ott volt a helyszínen a felperessel, ő készítette a hangfelvételt, ő bizonyíthatja, hogy egyáltalán nem volt agresszív, civilizáltan viselkedett, amint a tanúvallomásában elmondta.

Tekintve, hogy a felperes egyáltalán nem érti a román nyelvet, a helyi rendőröknek gondoskodniuk kellett volna tolmácsról az ő részére. Hiába kommunikáltak vele románul, ő nem értette, másképp elmagyarázta volna nekik, milyen szándékkal ment oda, de mivel nem biztosítottak számára hivatalos tolmácsot, nem is tagadhatta meg az intézmény székhelyének elhagyását, mivel nem értette, amit a rendőrök mondtak.

Annak érdekében, hogy igazolja az esemény napján elkövetett „túlkapást”, valamint az esemény után elkövetett „túlkapásokat”, vagyis a felperes becsmérlését, befeketítését az Országos Diszkriminációellenes Tanács (CNCD) előtt a 9/2014. sz. ügyiratban, a tanácshoz benyújtott válasziratban az alperes előbb a bírságolási jegyzőkönyvre hivatkozik anélkül, hogy ezt a jegyzőkönyvet közölték volna a felperessel; ennek létezéséről a válasziratból szerzett tudomást, az alperes később, a felperes távollétében vette fel a szabálysértési jegyzőkönyvet.

Továbbá, a felperes igazolta személyazonosságát, az alperes rendelkezik az ő személyazonosító kártyájával, nem igaz, hogy nem ismerte a címet, amelyre az utólagosan, távollétében elkészített szabálysértési jegyzőkönyvet közölje vele. Az igazság az, hogy a helyszínen nem lett felvéve semmiféle jegyzőkönyv, nem is állt szándékában ez, csak amikor a felperes több panaszt is előterjesztett, februárban, tehát akkor már lejárt a jegyzőkönyv közlésének 30 napos határideje és már nem közölhette a jegyzőkönyvet, csak akkor lett felvéve a jegyzőkönyv és elkészítve a jelentések, az általa elkövetett túlkapások igazolása érdekében.

Rámutat arra is, hogy a jegyzőkönyv az események lezajlása után lett „gyártva”, a rendőrök önkényes viselkedésének igazolása érdekében, a felperes nem volt jelen a jegyzőkönyv felvételekor, nem hozták tudomására azt a jogát, hogy „kifogásokat” emeljen, a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 16. cikk 7. bekezdése értelmében, a jegyzőkönyv semmisségének terhe alatt. Annak egyik bizonyítéka, hogy ő nem volt jelen a jegyzőkönyv felvételekor az a tény, hogy a 8 perc alatt, amennyi ideig a szobában tartózkodott, lehetetlen megírni a jegyzőkönyvet, lefordítani az általa állítólag megszegett törvényi előírásokat, sőt, az ő jelenlétében nem készült semmiféle irat, nem volt jelen egyetlen fordító sem, aki aláírta volna a jegyzőkönyvet és nem lett feljegyezve a jegyzőkönyvbe az a tény, hogy nem tud románul. A felperes hivatkozik a Strasbourg-i CEDO 2007.10.04-i határozatára az Anghel vs. Románia ügyben (28183/03. sz. kereset), amely 2008.03.31-én emelkedett jogerőre.

A felperes pontosítja, hogy a jegyzőkönyvben nem szerepel a fordító vezeték- és utóneve, a rendőrök felszólítása nem lett lefordítva neki egy olyan nyelvre, amelyet ő is értsen, és az elutasítás következményei nem lettek tudomására hozva egy olyan nyelven, amelyet ő is értsen, így tehát nem lehet arról beszélni, hogy a felperes megszegte volna bármely jogszabályt, mivel éppen a rendőrök nem tartották be azon kötelezettségüket, hogy fordítót biztosítsanak, sem pedig a tájékoztatási kötelezettségüket.

A CEDO által az Anghel vs. Románia ügyben megállapított szabálysértési eljárás jellegére vonatkozó gondolatmenet folytatásában, az Egyezmény 6. cikkére utal, kérve az említett és a CEDO által az Anghel vs. Románia ügyben és más ügyekben is statuált kritériumok alkalmazását, mind a tanú meghallgatásakor, mind pedig az okirati bizonyításkor, főleg az intézkedő rendőr (a kihágást megállapító szerv, közeg) jelentésére, amely nem pártatlan és független, és legyenek alkalmazva a CEDO által kijelentett kritériumok a jelen ügy határozatának kihirdetésénél.

3./10 oldal

Ami az intézkedő rendőr jelentésének bizonyítási eszközként való feljegyzését illeti, ez 2014 februárjában készült. A szabálysértési panaszok megoldási eljárásában nem szabad bizonyítási eszközként feljegyezni az intézkedő rendőr olyan jelentését, amely *pro causa* van összeállítva (a megtámadott jegyzőkönyv elkészítése után és rögtön a szabálysértési panasz 2. példányának előterjesztése és közlése után), annak érdekében, hogy a válaszirathoz legyen mellékelve, mivel akkor abba az abszurd helyzetbe kerülnénk, hogy a szabálysértő-felperes esetleges vétkeisége ugyanazon intézkedő rendőr által készített irat alapján legyen megállapítva, akinek a jegyzőkönyve kifogás tárgyát képezi a törvényesség/megalapozottság szempontjából és el lenne fogadva értelemszerűen, hogy a jegyzőkönyv abszolút semmisségét (a tett megállapítási dátumának fel nem tüntetése, a tett nem megfelelő leírása stb. miatt) el lehetne fedezni egy ilyen irattal, amely esetben a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 17. cikkének rendelkezései lényeg és jogi cél nélkül maradnának, ám a törvényhozó nem ezt a célt tűzte ki az említett cikkely megalkotásával.

Ellenkezőleg, a 17. cikk értelmezéséből arra következtet, hogy a törvényhozó célja az volt, hogy abban az esetben, ha a törvényesség ellenőrzése nyomán a bíróság megállapítja a szabálysértési jegyzőkönyv abszolút semmisségét, el fogja rendelni a bíróságotól irat érvénytelenítését (megsemmisítését), nem lévén megengedett a semmisség elfedezése más eszközökkel, ennek értelmében utal Románia Alkotmánybíróságának 2009. évi 1096. sz. döntésére.

Még akkor is, ha a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 47. cikke utal a Polgári perrendtartás előírásaira, a bíróságok nem alkalmazhatják szigorúan az *onus probandi incumbit actori* szabályát, sőt ellenkezőleg, aktív szerepet kell vállalniuk az igazság kiderítésében, mivel ez a szabálysértés az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 6. cikkének hatálya alá tartozik.

Továbbá, a 2002. évi 180. sz. törvénnyel elfogadott 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 19. cikk 1. és 3. bekezdése értelmében, abban az esetben, ha a szabályszegő nincs jelen, elutasítja az aláírást vagy nem képes erre, az intézkedő rendőr fel kell, hogy jegyezze az ilyen körülményeket és legalább egy tanúnak meg kell ezt erősítenie, aki nem lehet a szabálysértést megállapító szerv (intézkedő rendőr). Nem lehet tudni, hogy a jegyzőkönyvi tanú, Mircea Mihai megállapító szerv-e vagy sem, mivel az incidens után nemsokára külföldre távozott, az alperes törvényes képviselőjének elmondása szerint. Ugyanakkor, a jegyzőkönyvi tanúnak bizonyítania kellett volna, hogy a felperes megtagadta részvételét a szabálysértési jegyzőkönyv felvételében, ám mivel nem lehetett kihallgatni, a bíróság nem győződhetett meg arról, hogy fennállt-e vagy sem az indokolatlan elutasítás a felperes részéről. Ám minden bizonytalanság a felperes javát szolgálja, így módon a 2002. évi 180. sz. törvénnyel elfogadott 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 19. cikk 1. és 3. bekezdésében meghatározott semmisségi ok alkalmazandó.

Ugyanakkor, a felperes utal az ügyész által a 28/P/2014. sz. ügyiratban – amelynek tárgya a felperes bűnvádi feljelentése – kihirdetett rendeletre is, amely elrendelte az ügy lezárását. Rámutat arra, hogy az ügyész megszegte funkcionális hatáskörét, egy közintézmény védelmére kelve és megpróbálva elfedezni a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat

19. cikkének megszegésével felvett jegyzőkönyv relatív vagy abszolút semmisségét, éspedig azt a tényt, hogy a jegyzőkönyvi tanú nem észlelte közvetlenül a felperes elutasítását. Figyelembe véve, hogy az ügyben létezik sérelem, még akkor is, ha az ügyész az ellenkezőjét állítja, a kiszabott bírság, az események által kiváltott fizikai és pszichikai szenvedés, a 19. cikk megszegése a jegyzőkönyv semmisségét vonja maga után. Akárhogy is, a Florin Florea és az összes kihallgatott rendőr által az ügyész előtt tett vallomások tele vannak ellentmondásokkal. Hazug módon ismertette a cselekmény körülményeit, ám az ügyész nem vette észre ezeket a nyilvánvaló ellentmondásokat.

A felperes rámutat arra, hogy Balogh Peter ki lett hallgatva a bíróság előtt és azt vallotta, hogy nem beszélgetett a felperessel, nem fordított le neki semmit, a rendőrök és a felperes közötti beszélgetéseket nem lehetett érteni, ám a nyomozó szerv előtt másképpen vallott, nyilvánvaló és konkrét ellentmondások léteznek.

4./10 oldal

(pecsét lenyomata, s.k. aláírás)

„Az eredetivel megegyező hiteles másolat”

Egy dolog biztos, éspedig az, hogy 2014.12.24-én (2013 – ford. megj.) a rendőrség székhelyén csak a helyi rendőrök voltak jelen, amíg a felperes a rendőrség székhelyén tartózkodott, nem lett felvéve jegyzőkönyv, Mircea Mihai nem volt jelen az aznapi eseményeknél, tehát nem észlelhette közvetlen módon az ő elutasítását, amely megtagadás egyébként hazugság, a felperes nem utasította el a jegyzőkönyv aláírását, mert ez a jegyzőkönyv az esemény után készült, ezért az intézkedő rendőr megszegte a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 19. cikk 1. és 3. bekezdését, így tehát érvényteleníteni kell a jegyzőkönyvet.

Továbbá, a jegyzőkönyv 2014.12.24-én (2013 – ford. megj.) lett felvéve, ám a 30 napos határidő alatt nem közölték a felperessel, hanem csak 2015 (2014 ? – ford. megj.) áprilisában, az alperes által az Országos Diszkriminációellenes Tanácshoz (CNCD) benyújtott válaszirattal együtt, akkor szerzett tudomásul arról, hogy az alperes szabálysértési bírságot szabott ki rá.

Kéri a nem anyagi kártérítés megítélését a Siko Laszlo Csaba bíró szakmai hanyagsága miatt, aki jelentős késéssel szerkesztette meg a polgári ítéletet, a felperesnek az állam intézményeihez kellett fordulnia a bíró elmarasztalása érdekében, amíg óvást nyújtott be az 5606/320/2014/a1. számmal iktatott polgári per halogatása miatt, a Marosvásárhelyi Bíróság helyt adott az óvásnak és megállapította a polgári per halogatását, amely abból állt, hogy a polgári ítélet nem lett megszerkesztve méltányos időn belül. A CEDO 6. cikke értelmében joga van a tisztességes eljárásához.

Az alperes Marosvásárhelyi Önkormányzat – Helyi Rendőrség Igazgatósága (Municipiul Târgu Mureș – Direcția Poliție Locală) **válasziratot** terjesztett elő (az ügyirat 29. lapja), kérve:

- a fellebbezés elutasítását;
- a megtámadott Polgári ítélet fenntartását, mint megalapozottat és törvényeset, következésképpen pedig legyen fenntartva a 2013.12.24-i 2955. sz. jegyzőkönyv, megalapozottként és törvényesként;
- az elsőfokú bíróság által a polgári per halogatása miatti nem vagyoni kártérítés megítélése vonatkozásában, szem előtt tartva, hogy a Helyi Rendőrség Igazgatósága ebben a petitumban nem rendelkezik passzív perbeli minőséggel, a bíróság megítélésére bizza a rendelkezést;
- az alperes mentesítését a perköltségek alól.

A válaszirat indokolásában rámutat, hogy a felperes 2013.12.24-én 11:50 óra körül megtagadta a Marosvásárhely, Dózsa György u. 9. sz. (Tg. Mureș, str. Gh. Doja, nr. 9) alatt

található Helyi Rendőrség Igazgatósága székhelyének elhagyását a tolmács megérkezéséig, a rend és a köznyugalom fenntartásért felelős szervek jogos kérésére, agresszívan viselkedett, ezért a járőrcsapat segítségére volt szükség, meg lett szegve a társadalmi együttélési szabályokat, a közrendet és köznyugalmat megsértő cselekedetek szankcionálásáról szóló 1991. évi 61. sz. újraközölt törvény 3. cikk 13. pontja. Ennek értelmében fel lett véve a 2013.12.24-i PC sorozat 2955. sz. jegyzőkönyv, a felperesre az 1991. évi 61. sz. újraközölt törvény 4. cikk 1. bekezdése c) pontjában előírt 1500 lej pénzbírságot alkalmazva ezzel a jegyzőkönyvvel, a társadalmi együttélési szabályokat, a közrendet és köznyugalmat megsértő cselekedetek szankcionálásáról szóló 1991. évi 61. sz. újraközölt törvény 3. cikk 26. pontjában meghatározott szabálysértés elkövetése miatt.

A bírságoló közigazgatási irat megalapozott és törvényes, a 2001. évi 2. sz. módosított kormányhatározat 16-19. cikkeinek tiszteletben tartásával lett felvéve, benne foglaltatnak az említett jogszabály 17. cikkében előírt jegyzetek, pontosabban: az intézkedő rendőr vezeték- és utóneve és minősége, a szabálysértő személy vezeték- és utóneve, a tett elkövetésének időpontja és helye, illetve le van írva benne a szabálysértő tett és aláírta egy jegyzőkönyvi tanú.

Ugyanakkor, a szabálysértő tett leírásából kitűnnek ennek meghatározó és sajátos elemei, az erre fenntartott rovat

5./10 oldal

hiánytalanul ki van töltve, a fogalmazás pedig világos, pontos és tömör. Továbbá, a szabálysértő tett elkövetésének időpontjában a felperes kategorikusan elutasította azt, hogy ott maradjon a bírságoló irat elkészítésénél, amit Mircea Mihai jegyzőkönyvi tanú megerősített.

Rámutat arra is, hogy a szabálysértő személy lakhelyére vonatkozó konkrét adatok hiányában nem lehetett továbbítani a 2013.12.24-i 2955. sz. jegyzőkönyvet, a 2001. évi 2. sz. módosított kormányhatározat 26 (3). cikke értelmében, illetve nem kezdeményeztek törvényes lépéseket a felperes kötelezésére a jegyzőkönyvvel alkalmazott szabálysértési bírság kifizetésére.

A tényállással kapcsolatban pontosítja, hogy a Landman Gabor nevű személy, egy másik férfi kíséretében, a Helyi Rendőrség Igazgatóságának székhelyére ment, azzal a szándékkal, hogy információkat kérjen a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség Igazgatóságának egyik rendőre által felvett bizonyos jegyzőkönyvről, ám a felperes követelése teljes mértékben alaptalanok és törvénytelenek voltak, mivel nem rendelkezett egy bizonyos minőséggel, mint például az ügyben érintett fél védője vagy képviselője. Az intézmény székhelyén kifejezte abbéli akaratát, hogy az általa kért összes információ magyar nyelven legyen vele közölve, ám eredetileg a kommunikálás angol nyelven történt, amely nemzetközi nyelv, mivel abban a pillanatban a helyszínen nem tartózkodott egyetlen személy sem, aki tudott volna magyarul.

Rámutat arra, hogy a felperes agresszív viselkedést tanúsított, megtagadta az intézmény elhagyását mindaddig, amíg egy tolmács meg nem érkezik, zavarva ily módon a tevékenység zajlását és erővel behatolt az ügyeletes tiszt szobájába, forszírozta a dolgokat, felemelte hangját, csak magyar nyelven kommunikálva. A Szociális Ellátási Igazgatóság egyik alkalmazottja, aki beszél magyar nyelven és a helyszínre hívták, próbált párbeszédet folytatni Landman Gáborral, ám ő nem akart vele magyarul kommunikálni, amint kitűnik a Marosvásárhelyi Bíróság mellett működő Ügyészség által a 28/P/2014. sz. ügyiratban kibocsátott ügyészi rendeletből.

Ami a felperes ártalmatlanná tevését és megbilincselését illeti, rámutat arra, hogy az ügyeletes tiszt szobájába való behatolás mellett, eredetileg elutasította az igazoltatást, valamint azt is, hogy a jogosan intézkedő járőr felszólítására elhagyja az intézmény

székhelyét, ellenállást tanúsított, ezért ártalmatlanná tették és egy irodába kísérték, ám nem történt vele szemben fizikai vagy verbális agresszió, a helyi rendőrségről szóló 2010. évi 155. sz. törvény előírásait hozva fel.

Az alperes úgy véli, hogy az ügyben nem lehet jogtiprásról beszélni, sem valamely törvényes érdek megsértéséről vagy hátrányos megkülönböztetésről, abban az értelmében, hogy sérültek volna a 2000. évi 137. sz. kormányhatározat 1. cikkének rendelkezései, mivel a felperes részére biztosítva volt a kommunikáció egy nemzetközi nyelven, majd később magyar nyelven is, annak ellenére, hogy indokolatlanul tartózkodott az alperes intézmény székhelyén.

Sőt mi több, az Országos Diszkriminációellenes Tanács a 2014. évi 9. sz. ügyiratban kihirdetett 2014.07.09-i 408. sz. határozattal ejtette (megszüntette) a felperes beadványát, a diszkrimináció összes formájának megelőzéséről és leküzdéséről szóló 137/200. sz. (137/2000 – ford. megj.) utólag módosított és kiegészített kormányhatározat alapján, illetve az Országos Diszkriminációellenes Tanács Igazgatótanácsa megállapította, hogy az ügyben nem teljesülnek halmozottan a diszkrimináció cselekményének ismérvei, a Nagyváradai Ítéltábla (Curtea de Apel Oradea) II. sz. polgárjogi, közigazgatási és adóügyi ügyosztálya által a 61/35/CA/2015. sz. ügyiratban kihirdetett 123/CA/2015. sz. polgári ítélet pedig elutasította, mint alaptalant, a felperes keresetét, amely a Marosvásárhelyi Helyi Rendőrség Igazgatósága és az Országos Diszkriminációellenes Tanács ellen lett benyújtva és amelynek tárgya a 2014.07.09-i 408. sz. határozat érvénytelenítése (megsemmisítése) és a diszkrimináció tényének megállapítása.

Úgy véli, hogy az elsőfokú bíróság határozata megalapozott, mivel első fokon a felperes nem bizonyított a szabálysértési jegyzőkönyvben feljegyzettől eltérő tényállást, noha a Polgári perrendtartás 249. cikke,

6./10 oldal

(pecsét lenyomata, s.k. aláírás)

„Az eredetivel megegyező hiteles másolat”

valamint a közigazgatási jog általános elvei értelmében, a jegyzőkönyvet, mint közigazgatási rendelkezést, megilleti a relatív törvényesség és alaposság vélelme, a jelen ügyben pedig nem lett feljegyezve, hogy létezne valamely ok a kifogásolt jegyzőkönyv semmisségére, tehát továbbra is megilleti a törvényesség és megalapozottság vélelme.

Az előterjesztett fellebbezési indokok szemszögéből vizsgálva a polgári ítéletet, figyelembe véve az ügy iratait és jogcselekményeit, a törvényszék a következőket állapítja meg:

Tény szerint, a 2013.12.24-i PC sorozat 2955. sz. jegyzőkönyvvel a felperesre az 1991. évi 61. sz. törvény 4. cikk 1. bekezdése c) pontjában előírt 1500 lej pénzbírság lett alkalmazva, az 1991. évi 61. sz. újraközlött törvény 3. cikk 13. pontjában meghatározott szabálysértés miatt, feljegyezve terhére, hogy 2013.12.24-én 11:50 óra körül megtagadta a Marosvásárhely, Dózsa György u. 9. sz. (Tg. Mureș, str. Gh. Doja, nr. 9) alatt található Helyi Rendőrség Igazgatósága székhelyének elhagyását a tolmács megérkezéséig, a rend és a köznyugalom fenntartásért felelős szervek jogos kérésére, agresszívan viselkedett, ezért a járőrcsapat segítségére volt szükség.

Az első fokon kihirdetett ítélet feljegyezte a bírságoló cselekmény törvényességét és megalapozottságát, valamint a megtámadott intézkedéssel alkalmazott bírság végrehajtási jogának elévülését. A fellebbező fél kifogásolta az ítéletet, kiemelve, hogy az nem volt megindokolva, nem tartották be azt a jogát, hogy a bírságolás alkalmával kifejezhesse a saját ellenvetéseit és azt is, hogy a bírságoló iratban leírt tényállás nem helyes.

Elsőbbséggel kielemezve a bíróság által hivatalból felhozott megengedhetetlenségi kifogást, a felfolyamodó fél által kért nem vagyoni kár vonatkozásában, megállapítja az Új

Polgári perrendtartás (NCPC) 478. cikk 1. és 3. bekezdésének alkalmazhatóságát, amelyek értelmében: *(1) A fellebbezéssel nem változtatható meg az elsőfokú bíróság előtt kijelölt eljárásjogi keret (...). (3) A fellebbezéssel nem változtatható meg a felek minősége, az ügy vagy a perbehívás tárgya és nem is terjeszthetők elő új követelések.*”

Mivel a felperes az 5000 lej mértékű nem vagyoni kártérítésre vonatkozó követelését első alkalommal a fellebbezéssel terjesztette elő, ennek nem lehet helyt adni, figyelemmel a fentebb említett Új Polgári perrendtartás (NCPC) 478. cikk 3. bekezdésére.

Az Új Polgári perrendtartás 425. cikk 1. bekezdés b) pontja értelmében, *„(1) A határozatnak tartalmaznia kell: (...) b) az indoklásokat, amelyekben meg kell említeni a kereset tárgyát és a felek állításait, röviden, a bíróság által a felvett bizonyítékok alapján feljegyzett tényállást, a ténybeli és jogi indokokat, amelyekre a megoldás alapszik, rámutatva azokra az indokokra, amelyek miatt hely lett adva a felek kereseteinek, valamint azokra is, amelyek miatt el lettek utasítva azok;”*, a 480. cikk 3. bekezdése I. tétele értelmében pedig: *„(3) Abban az esetben, ha megállapításra kerül, hogy az elsőfokú bíróság tévesen oldotta meg az ügyet, nem tárgyalva az érdemi részt vagy ha a tárgyalás az egyik olyan fél távollétében történt, akit nem idéztek meg törvényesen, a fellebbviteli bíróság érvényteleníteni fogja (meg fogja semmisíteni) a támadott határozatot és le fogja tárgyalni a pert, felidézve az ügy érdemi részét.”*

A megtámadott határozat indokolásaiból hiányoznak azok a ténybeli és jogi érvelések, amelyek előidézték az elsőfokú bíróság meggyőződését, ezért érvényteleníteni kell a megtámadott ítéletet és újra kell tárgyalni az ügyet, a fellebbező fél pedig nem hozható nehezebb helyzetbe, mint a kihirdetett ítélet által okozott helyzet – tehát már nem kell megvizsgálni az alkalmazott szankció végrehajtási jogának elévülését.

A felperes kiemelte, hogy az intézkedő rendőr nem tartotta be a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 17. cikkének rendelkezéseit, éspedig nem volt elismerve azon joga, hogy a szabálysértési bíróság kiszabásakor előterjeszthesse kifogásait. A szankcionáló irat az ő távollétében készült, a jegyzőkönyv felvételének körülményeit megerősítő jegyzőkönyvi tanút pedig az elsőfokú bíróság nem tudta meghallgatni annak leellenőrzése céljából, hogy ő is nem-e rendelkezett a megállapító közeg minőségével.

A törvényszék feljegyzi, hogy mivel a szankcionáló iratot aláírta egy jegyzőkönyvi tanú, tiszteletben lettek tartva a 2001. évi 2. sz. kormányhatározat 17. cikkének rendelkezései; továbbá, a felperesnek a szankcionáló irat ily módon való elkészítésével esetleg okozott sérelem már el lett hárítva,

7./10 oldal

tehát nem indokolhatja annak megsemmisítését, az Új Polgári perrendtartás (NCPC) 175. cikkére figyelemmel. A felperesnek lehetősége volt előterjeszteni kifogásait a benyújtott szabálysértési panaszában. Továbbá, ami a szankcionáló irat elkészítésének dátumát illeti, a bíróság általi értelmezés már kedvezett a felperesnek: megállapításra került, hogy a jegyzőkönyv felvételének időpontjához viszonyítva a közlés megkésett volt, ezért bekövetkezett az alkalmazott szankció végrehajtási jogának elévülése.

Ami a felperes által a szankcionáló iratban feljegyzett tényállással kapcsolatban felhozott kritikákat illeti, a törvényszék úgy ítéli meg, hogy az ügyben az *in dubio pro reo* elvét kell alkalmazni.

Feljegyezzük, hogy az intézkedő rendőr által személyesen észlelt tények alapján felvett szabálysértési jegyzőkönyvet megilleti a törvényesség vélelme, amely beilleszkedik az Emberi Jogok Európai Bírósága (CEDO) által jogosnak, törvényesnek tartott gyakorlatok körébe. Ezt tükrözik az olyan ügyekben kihirdetett határozatok is, mint például a Haiducu és társai vs. Románia, Nicoleta Gheorghe vs. Románia ügyek, amelyekben a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a közúti közlekedés jogkörében, az Egyezmény 6. cikk 2.

paragrafusának előírásai nem ellenzik az olyan mechanizmus alkalmazását, amely a jegyzőkönyv valóságosságának relatív megfelelőségi véelmét vezetné be, amely vélelem nélkül gyakorlatilag lehetetlenné válna a közúti közlekedési jogszabályok megszegésének szankcionálása, amely a rendőrség hatáskörébe tartozik.

A jelen ügyben fellelhető a CEDO joggyakorlatának alkalmazhatósága az ártatlanság véelmében is. Mivel az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlata szempontjából, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk 2. paragrafusa, noha a hazai jogban nincs büntetőjogi jellege, a szabálysértést beilleszti a „büntetőjogi jellegű vád” fogalmába (figyelemmel a jogszabály általános alkalmazási területére, valamint a szabálysértési szankció kiemelkedően büntető, megtorló jellegére), a bíróság úgy ítéli meg, hogy ebből a nézőpontból tekintve, kötelező módon tiszteletben kell tartani a vádolt személy részére elismert sajátos garanciákat, köztük a felperes ártatlanságának véelmét is.

A felvett szankcionáló irattal a felperesnek nem az lett felróva, hogy engedély nélkül hatolt be egy nem nyilvános zónába, hanem e zóna rendőrök által kért elhagyásának megtagadása. Ám ahhoz, hogy a felperes részéről elutasítás, megtagadás létezzon, szükséges lett volna ténylegesen megértenie az intézkedő rendőrök által közölt kötelezettséget, a jelen ügy tárgyában nem lényeges az, hogy az alperes köteles volt-e vagy sem magyar nyelvű tolmácsot bocsátani a felperes rendelkezésére. A felperes azon állításával, hogy ő nem ért jól románul és angolul, nincs ellentmondásban a jelen ügyben felvett egyik bizonyíték sem és az alperes konkrétan nem is cáfolta ezt.

A felperes szerint és az ügyben benyújtott iratok értelmében, ő a magyar és a holland nyelvet érti, Hollandiában fordítóként tevékenykedik. Az ügyben kihallgatott mindkét tanú szerint (Balogh Peti – 132. lap és Jan Willen Oomen – 257-258. lap), a felperessel semmi sem lett közölve magyar nyelven a bíróságolás alkalmával, a magyar nyelvű tolmács nem vett részt aktívan a beszélgetéseken. A rendőrök románul és angolul próbáltak kommunikálni a felperessel, tehát nem jegyezhető fel, hogy a felperesnek lehetősége volt megérteni azt, hogy mit kérnek tőle.

Az alperes azon állításának, hogy egy magyarul tudó alkalmazott beszélgetett volna ezen a nyelven a felperessel, ellene mond pont az illető alkalmazott, Balogh Peti, akit az elsőfokú bíróság tanúként hallgatott ki. Jan Willen Oomen tanú pedig, aki nem tud sem románul, sem magyarul, úgy értette, hogy a felperessel azért vitáztak, mert utóbbi ragaszkodott ahhoz, hogy magyar nyelven kommunikáljanak, nem pedig azért, mert nem tartotta volna be azt a felszólítást, hogy távozzon egy bizonyos helyiségből.

Még ha az intézkedő rendőrök úgy is látták, hogy a felperes elutasította alávetni magát az általuk közölt utasításoknak, mivel a felperes nem értette meg

8./10 oldal

(pecsét lenyomata, s.k. aláírás)

„Az eredetivel megegyező hiteles másolat”

ezeket az utasításokat, nem lehet azt feljegyezni, hogy a tett vétkességgel lett volna elkövetve.

A felperes által az elsőfokú ügyirathoz benyújtott felvétel kivonata (19-25. lap) tükrözi a közte és a rendőrök között fennálló kommunikációs nehézségeket, úgy tűnik hogy utóbbiak angol nyelven sem tudtak valami jól kommunikálni. Amikor a rendőrök lefoglák a felperest, kollégája úgy érezte, hogy ez azért történt, mert a felperes erősködött, követelve a magyar nyelvű kommunikálást. A felperes kollégája arra is utal, hogy a felperes megtagadta a távozást, amint a „recepciónál levő rendőrök” kérték (tehát úgy vélte, hogy az intézmény recepcióján vannak), de látszólag nem azt észlelte, hogy el kellett hagynia a nem nyilvános helyiséget, hanem azt, hogy teljes mértékben elutasítják az illető intézménybe való belépését, a kommunikáláshoz használt nyelv miatt.

Ami a rendőrök jelentéseit illeti (50-55. lap), a bíróság feljegyzi, hogy ezek olyan iratok, amelyek az alperes perbeli álláspontját támasztják alá az ügyben, és nincs bizonyító értékük. Egyébként ezek a jelentések sem bizonyítják, hogy a felperesnek lehetősége volt megérteni, mit kértek tőle, mivel Vlăsa Dan Ioan rendőr szerint, amikor arra kérte a felperest, hogy várjon az előtérben, még nem volt jelen egyetlen magyar nyelvű fordító sem.

Ami a felperes agresszívnek leírt magatartását illeti, megfigyeljük, hogy a jegyzőkönyv nem szankcionálta a rendőrök elleni agresszív tetteket (amelyek elméletileg a büntetőjog körébe tartoztak volna), hanem a helyiség elhagyásának megtagadását büntette. Ám a felvett tanúvallomásokból és a felek állásfoglalásaiból az tűnik ki, hogy a felperessel az összes kommunikálás olyan nyelveken folyt, amelyeket a felperes nem értett, ezért a terhére felrótt tetteiből hiányzik a vétkekesség.

Ebben az összefüggésben, tekintve a kifejtett ténybeli és jogi érveléseket, a törvényszék fel fogja jegyezni, hogy a felperes nem vétkes az intézkedő rendőr által a terhére feljegyzett cselekményben. Következésképpen, a Polgári perrendtartás 480. cikk 2. bekezdése alapján, a törvényszék helyt fog adni a felperes fellebbezésének, el fogja rendelni a megfellebbezett ítélet teljes megsemmisítését és helyt fog adni a felperes által előterjesztett szabálysértési panasznak, megsemmisítve a 2013.12.24-i PC sorozat 2955. sz. szabálysértési jegyzőkönyvet. El fogja utasítani, mint megengedhetetlent, a felperes keresetét a nem vagyoni kártérítés odaítélésére.

Az Új Polgári perrendtartás (NCPC) 453. cikke alapján a pereszes alperest kötelezni kell a felperes által viselt perköltségek kifizetésére: 20 lej bélyegilleték és 2000 lej ügyvédi honorárium. Az Új Polgári perrendtartás 451. cikk 1. bekezdése értelmében az ügyvéd honoráriumát le lett csökkentve a 4000 lej összegről (27. lap, hátoldal) 2000 lejre, figyelemmel a fellebbezési ügyirat komplexitására, az ügyvéd által ténylegesen megvalósított lépésekre és a fellebbezési keresetek elfogadásának mértékére.

**MINDEZEN OKOK MIATT,
A TÖRVÉNY NEVÉBEN
HATÁROZZA:**

HELYT AD a **LANDMAN GABOR** fellebbező fél által, választott perbeli székhelye: Menyhart Gabriella Eva ügyvédi irodája, székhelye: Nagyvárad, Kálvin János u. 1. sz., Bihar megye (Oradea, str. Jean Calvin, nr. 1, jud. Bihor), a Marosvásárhelyi Bíróság (Judecătoria Tg. Mureș) 5606/320/2014. sz. ügyiratában 2017.07.10-én kihirdetett 3462. sz. polgári ítélete ellen előterjesztett fellebbezésnek.

Megsemmisíti a fenti ítéletet.

Újratárgyalva az ügyet: Helyt ad a felperes által előterjesztett szabálysértési panasznak.

Megsemmisíti a 2013.12.24-i PC sorozat 2955. sz. szabálysértési jegyzőkönyvet.

9./10 oldal

Helyt ad a hivatalból felhozott megengedhetlenségi kifogásnak, a követelt nem vagyoni kárra vonatkozó kérelem kapcsán, amely petitumot elutasít, mint megengedhetlent.

Kötelezi az alperest, hogy 2020 lej jogi költséget fizessen a felperesnek.

Jogerős.

Kihirdetve a mai napon, 2020.09.29-én, a megoldást a felek rendelkezésére bocsátva a törvényszék iktatóhivatalának közvetítésével.

**Elnök,
Andreea-Carolina Căilean**

**Bíró,
Maria Ristache**

**Bírósági jegyző,
Maria Ciobotă**

Szerkesztette: A.C.C.
Műszaki szerkesztés: M.C.
4 példány/2020.10.28.
Siko Laszlo Csaba, elsőfokú bíró

*(pecsét lenyomata, s.k. aláírás)
„Az eredetivel megegyező hiteles másolat”*

10./10 oldal